

POMÁHÁME – jedna tužka za druhou

Caleb H., 10 let, Německo

Celé to začalo, když můj kůl připravil projekt na pomoc uprchlíkům. Projekt se mi moc líbil, a tak jsem poprosil maminku, aby o něm řekla mé paní učitelce, a paní učitelka se pak chtěla nějak zapojit se čtvrtým ročníkem. Chtěl jsem se svou sestrou Maddie dát ostatním nějaký příklad toho, jak by projekt mohl vypadat, a tak jsme chodili od jedné dveří ke druhé a prosili o příspěvky.

Nadešel den, kdy jsem měl projekt představit ostatním žákům čtvrtého ročníku. Byl jsem trochu nervózní. Vlastně jsem měl obrovské obavy, ale snažil jsem se, jak nejlépe jsem dokázal. Řekl jsem ostatním čtvrtákům, co je potřeba k výrobě balíčků se školními potřebami pro uprchlíky. Povídal jsem o tom, jak jsme chodili ode dveří ke dveřím, a vyzval jsem je, aby se pokusili mě překonat ve snaze získat peníze. Dohromady jsme udělali přes sto balíčků! Dali jsme do nich sešity, tužky a další školní potřeby. Také jsme přidali vzkaz, na němž stálo: „Vítejte v Německu.“

S maminkou jsme odnesli balíčky do uprchlického tábora. Neřekl bych o něm, že je hezký, ale bylo tam hřiště a prostory určené ke studiu. Kolem tábora projížděl vlak, který dělal velký hluk, a tamní děti mi řekly, že to zní jako trysková letadla přelétávající nad Sýrií a podobnými místy. Dětem, které se v zemích, z nichž pocházely, setkaly se zvukem bomb, to možná znělo právě tak.

V táboře jsem se seznámil s několika dětmi v mém věku, včetně Daniela, který je výborný šachista. Šachy jsem si s ním nezahrál, což je škoda, protože je mám moc rád, ale děti mě pozvaly, abych si s nimi zahrál stolní fotbal a ping-pong. Chlapci mi řekli, že se jim stýská po domově a že si moc přejí, aby mohli z tábora odejít a znovu chodit do školy.

Jakmile jsme stolní fotbal a ping-pong dohráli, předali jsme jim balíčky. Mám dobrý pocit z toho, že jsem mohl pro děti, které žijí v uprchlických táborech, udělat něco laskavého. ■

